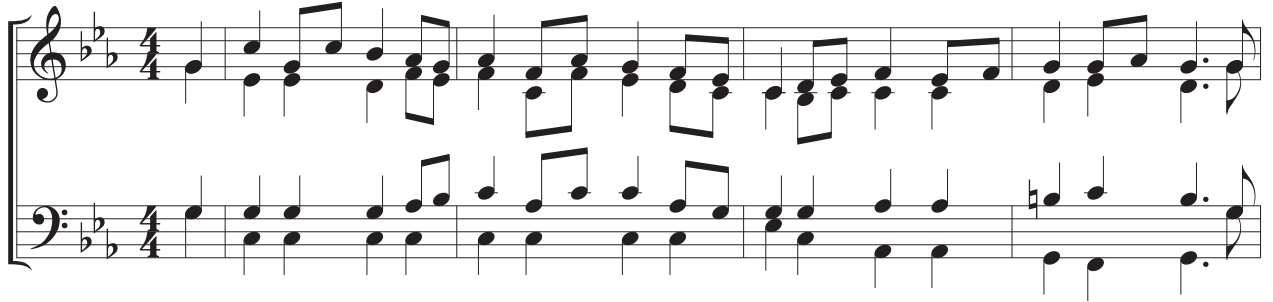

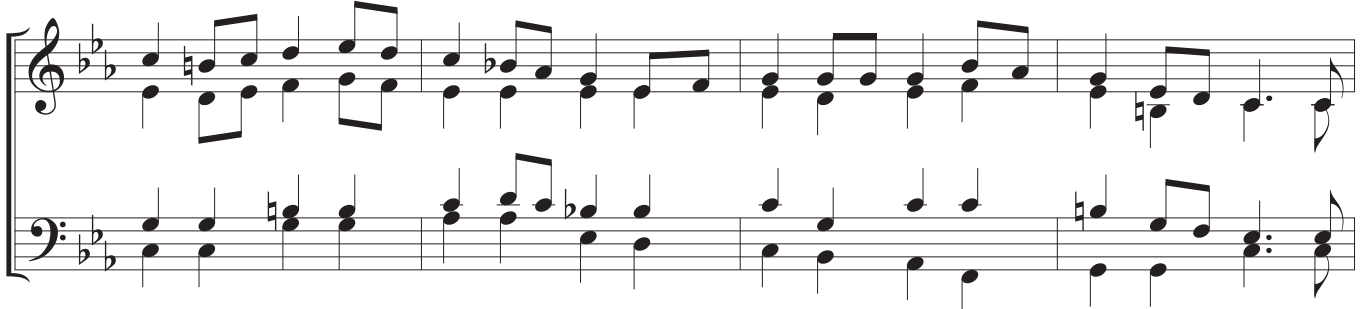
Du bærer din fortid

Søren Birch
Tekst: Benedicte Præstholm

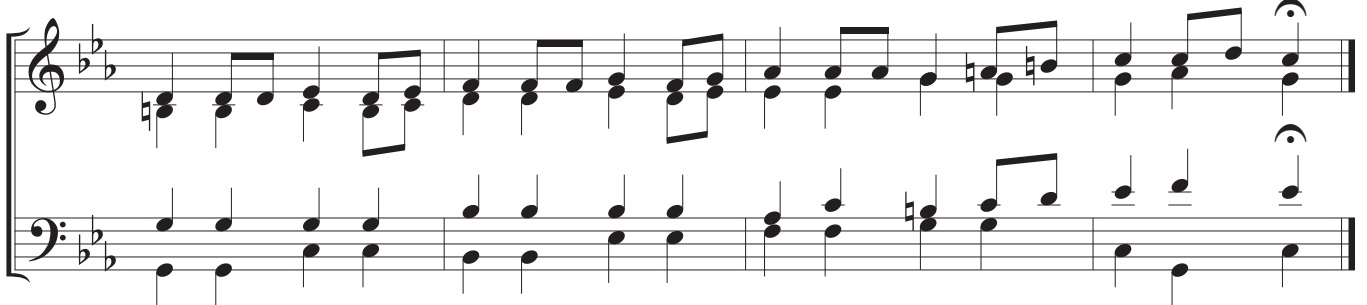
1. Du bæ- rer din for- tid i land- ska- bets mær- ker, du fu- re- de Dan- mark, vi syn- ger din sang og

sid - der på vol - de- nes grøn- ne i so - len, hvor kri - ge om lan - det blev kæm - pet en- gang. Da

våb - ne- ne gjor - de de dø - des bri- ga - de så sør - ge- ligt tal - rig, mens da - gen blev lang.

2. For hvert af de spor, vi har sat på dit ansigt,
der findes der spørgsmål og visdom og sag.
Om grænsernes linjer, om retten og magten,
om tvangen, der fremelsker mistro og nag.
De lærte os langsomt at leve på frihed
med lighed og stemme for stærk og for svag.

3. Men glemte vi nu i en sommernats sange,
at galskaben findes i verden som før,
og drømte Europa om menneskets godhed,
om paradisfreden, hvor iskulden tør,
så vågner vi brat med forbløffede øjne,
når våbnene dræber og stemmerne dør.

4. Hvad fremtiden bringer dig, Danmark, er uvist,
men vis os dit ansigt og det, vi har lært.
Så tør vi at stå, hvor det sikre slår revner,
så tør vi at prøve, om end det er svært:
Tålmodigt at tænke og tale for frihed
og stadig at kæmpe for det, vi har kært.